

Octubre 2022

«Déu no ens ha donat un esperit de timidesa, sinó un esperit de fortalesa, d'amor i de seny» (2Tm 1,7)

La carta de la qual es treu aquesta Paraula de vida és considerada una mena de testament espiritual de Pau. L'apòstol es troba en una presó de Roma a l'espera de ser condemnat i escriu a Timoteu, un jove deixeble i col·laborador seu, responsable de la complexa comunitat d'Efes.

L'escrit conté recomanacions i consells dirigits a Timoteu, però està dirigit a cada membre de la comunitat cristiana d'ahir i d'avui. Pau es troba encadenat a causa de la predicació de l'Evangeli i vol animar el seu deixeble –atemorit davant les persecucions i ple de dubtes per les dificultats que comporta el seu ministeri– a afrontar les proves que se li presentin perquè sigui un guia segur per a la comunitat. No és una cosa natural per a Pau i Timoteu sofrir a causa de l'Evangeli, però aquest testimoni és possible perquè es fonamenta en la força de Déu.

«Déu no ens ha donat un esperit de timidesa, sinó un esperit de fortalesa, d'amor i de seny»

Pau vol testimoniar l'Evangeli. Es veu clarament que no són els talents, les capacitats o els límits personals els que garanteixen o frenen el ministeri de la Paraula, sinó que són els dons de l'Esperit –la fortalesa, l'amor i el seny– els que garanteixen la potència del testimoni. L'amor, posat entre la fortalesa i el seny, sembla fer un paper de discerniment; amb el seny s'expressa la necessitat de ser savis i estar preparats davant qualsevol situació. Timoteu, com el deixeble de tots els temps, pot anunciar l'Evangeli amb fortalesa, caritat i seny fins a sofrir a causa de l'Evangeli.

«Déu no ens ha donat un esperit de timidesa, sinó un esperit de fortalesa, d'amor i de seny»

També nosaltres hem experimentat la temptació de desencoratjar-nos i deixar de viure i testimoniar la Paraula de Déu, de no saber com afrontar determinades situacions.

Chiara Lubich ens ajuda a comprendre d'on cal treure la força en aquests moments: "Hem de recórrer a la presència de Jesús dins nostre. Per tant, l'actitud a tenir no serà la de bloquejar-nos i mantenir una resignació passiva, sinó la de sortir cap a fora, fer-nos u amb allò que la voluntat de Déu ens demana, afrontar els deures als quals ens crida la nostra vocació, centrant-nos en la gràcia de Jesús que és dins nostre. Així, doncs, llancem-nos. Serà Jesús mateix el qui desenvoluparà cada vegada més dins nostre les virtuts que necessitem per testimoniar-lo en el camp d'activitat que ens hagi estat confiat"[\[1\]](#).

«Déu no ens ha donat un esperit de timidesa, sinó un esperit de fortalesa, d'amor i de

seny»

Fortalesa, amor i seny: tres virtuts de l'Esperit que s'obtenen amb la pregària i amb l'exercici de la fe.

El pare Justin Nari, de la República Centreafricana, va ser amenaçat de mort juntament amb els germans de la seva comunitat i un miler de musulmans que havien cercat protecció a la seva església fugint de les represàlies de la guerra. Diverses vegades, els caps de les milícies que els assetjaven els havien demanat que es rendissin, però ell havia continuat dialogant constantment amb ells per evitar una massacre.

Un dia es van presentar amb quaranta litres de benzina i els van amenaçar de cremar-los vius si no els entregaven els musulmans. "Amb els meus germans de comunitat vam celebrar l'última missa –recorda el pare Justin– i en aquell moment vaig pensar en Chiara Lubich. Què hauria fet ella en el meu lloc? Quedar-se i donar la vida. I el mateix hem decidit de fer nosaltres" [2]. Acabada la missa arriba una trucada inesperada: l'exèrcit de la Unió Africana estava de pas a la regió, en una ciutat propera. El pare Justin es va afanyar a avisar-los i van venir a la parròquia: faltaven tretze minuts perquè s'acabés el termini de l'ultimàtum, tretze minuts que van salvar la vida de tots sense vessament de sang.

Letizia Magri

[1] C. LUBICH, Paraula de vida octubre 1986, a *Palabras de vida/1 (1943-1990)*, Ciudad Nueva, Madrid 2020, p. 390.

[2] M. MALTESE (ed.), *Unità è il nome della pace: La strategia di Chiara Lubich*, Città Nuova, Roma 2020, pp. 29-30.